

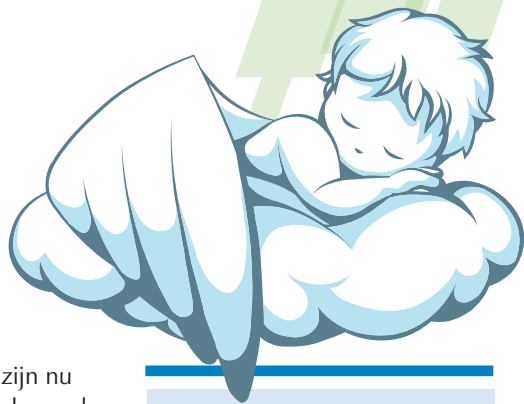
Je hebt een *engel*

Het is voor Jonathan De Witte niet gemakkelijk om te kiezen welke hobby hij het leukst vindt. Gaat hij voor het sportieve en geeft hij de voorkeur aan handbal? Kiest hij toch eerder het acteren? Hij heeft per slot van rekening al een keer meegespeeld in een kortfilm. Of het dansen? Dat zou hij niet willen missen... Ontdek als 16-jarige puber maar eens wat je wil. Er is ook iets speciaals aan Jonathan. Zijn iets donkerder huidskleur verraadt dat een van zijn ouders uit een ander continent komt. Daarnaast is er nog iets bijzonders aan Jonathan. Dat ontdekten vader Wouter en moeder Betzi kort na zijn geboorte...

gekregen

Betzi Jaldin heeft haar roots in het verre Bolivia. In de richting van het tropisch regenwoud bij de Amazone, maar ook niet te ver van de hoge toppen van de Andes. Haar geboorteplaats lag in de bergen, op zo'n 2000 meter hoogte. Van daaruit volgde ze jaren later de liefde naar België. Een heel ander decor. Heist-op-den-Berg mag dan wel de op een na hoogste 'top' van de provincie Antwerpen hebben, de heuvel valt in het niet met wat ze gewend was in eigen land. Een probleem heeft ze daar nooit van gemaakt. Het gemis van de 10 maanden zomer per jaar in Zuid-Amerika zal wel wat zwaarder gewogen hebben toen ze 20 jaar geleden in Vlaanderen arriveerde...

Droomkind

De liefde heeft bij Betzi wat lang op zich laten wachten. Ze was al een dertiger toen ze Wouter leerde kennen en met hem trouwde. Haar verlangen om snel een gezin te stichten was groot. Ze droomde van een wolk van een zoon, mooi als zijn moeder, intelligent als zijn vader. Blauwe ogen, krulletjeshaar. Maar er gingen meerdere jaren voorbij voordat ze zwanger raakte. En als je de 35 gepasseerd bent, stelt de gynaecoloog natuurlijk een prenatale test voor. Aan

een late zwangerschap zijn nu eenmaal risico's verbonden – al kent een vruchtwaterpunctie die ook. **Betzi:** *"Mijn eerste reactie tegen de dokters was: 'Als jullie iets vinden, kunnen jullie dan iets doen voor mijn kindje?'. Ze zeiden: 'Nee.' Mijn antwoord was: 'Waarom zou ik het dan willen weten?'. Als het enige alternatief een abortus was, dan zou ik dat toch nooit willen. Dat gaat tegen mijn cultuur en godsdienst in. En bovendien: ik wilde dat kind. Misschien was ik wat naïef toen, maar toch was het zo. Er was ook een Bijbeltekst uit het evangelie van Lukas die ons bijzonder aansprak: 'En er zal blijdschap en vreugde voor u zijn en velen zullen zich over zijn geboorte verblijden'."* De naam die Wouter en Betzi voor hun komende baby uitkozen was Jonathan, 'geschenk van God'. De zwangerschap en de geboorte verliepen zonder problemen. De jongen was inderdaad een wolk van een baby. Toch wilde de kinderarts een extra onderzoek. Er volgde een enorme schok: het verdict luidde 'het syndroom van Down'. De prille ouders vielen snel van hun roze wolk...

Depressie

Betzi belandde in een spiraal

Betzi droomde van een wolk van een zoon, mooi als z'n moeder, zo intelligent als z'n vader.

In plaats van een triomfantelijke tocht om de boreling aan iedereen te tonen, zou dit een sprong in het ongewisse worden.

van problemen. Niet alleen was er het probleem met Jonathan, zelf had ze bij de bevalling meningitis – hersenvliesontsteking – opgelopen. De opeenstapeling van tegenslagen zorgde voor een stevige postnatale depressie. *“Vanwege de pijn kon ik niets doen en ik wist niet hoe het met mijn kindje verder moest. Ik dacht dat mijn leven gedaan was, niets zou nog normaal zijn.”* Op geen enkele manier ervoer Betzi de ‘blijdschap en vreugde’ waar ze zo naar uitgekeken had...

Het waren zware en zwarte weken in het gezin De Witte. En toch waren er enkele lichtpuntjes. Die zorgden ervoor dat het normale leven langzaam terug opgepikt werd. Zo kwam er een lange brief van haar broer die de zaken in een ander perspectief zette. Betzi beseftte dat de geboorte van Jonathan, ondanks de diepe teleurstelling, iets was om dankbaar voor te zijn. Maar een moeilijk te nemen horde was de geplande reis naar Bolivia. In plaats van een triomfantelijke tocht om de boreling aan iedereen te tonen, zou dit een sprong in het ongewisse worden. Ze zag er tegenop als tegen een berg, hoger dan die van de Andes en zelfs die van Heist...

Betzi: *“Ik was er bang voor. Veel mensen hadden gedacht dat ik te oud was om kinderen te krijgen. In Bolivia krijgen vrouwen kinderen als ze jong zijn. Ze zeggen dat het onverantwoord is om kinderen te krijgen als je ouder bent. Ik was bang dat de mensen zouden zeggen dat het*

allemaal mijn schuld was. Maar de ontvangst was ongelooflijk: iedereen was blij. En mijn familie zei: ‘Je hebt een engel gekregen’.”

Doe maar gewoon...

Van het begin af aan was het leven met Jonathan een ontdekkingstocht. De schrik dat de jongen niets zou kunnen, was onterecht, maar er waren wel beperkingen. Fysiek was hij best sterk, maar het duurde lang voordat hij zijn eerste woordjes sprak. Nog altijd is taal een probleem. Jonathan spreekt in telegramstijl. En je moet hem even gewoon worden om te begrijpen wat hij zegt. In het begin ging de communicatie vaak via een soort gebarentaal. Maar Betzi wilde nooit een speciale behandeling voor haar zoon. Waar mogelijk probeerde ze hem in te schakelen in het ‘gewone’ leven. De eerste jaren van het basisonderwijs bracht hij door

Colofon...

Evangelische Volwassenen Werking vzw
afd. Wegwijzer

Coördinatie: Yvan Thomas,
Stationstraat, 34
8900 Ieper.

Mail: info@weg-wijzer.net

Bestel: bestel@weg-wijzer.net

Web: www.weg-wijzer.net

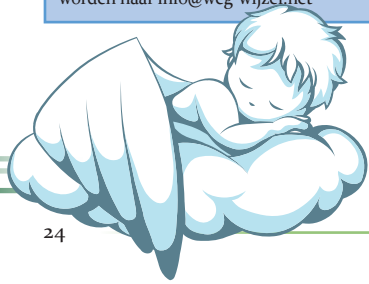
Redactie: Erik D’Joos, Johan Leroy,
Yvan Thomas, Martin
Turner, Ann Van der Flaas,
Don Zeeman.

Correctie: Ann Vermeersch
Eindcorrectie: Marijke Verbrigghe

Vormgeving: Jehtron Wervik

© Overname van artikelen is mogelijk, mits
voorafgaande toestemming van de uitgever.

Reacties kunnen via mail ons toegestuurd
worden naar info@weg-wijzer.net

in een gewone school. En toen hij als hobby wilde gaan dansen, nam ze Jonathan mee naar een gewone dansclub. Betzi: *“Toen ik daar voor het eerst aankwam, was ik doodsbang. Er liepen daar 100 mensen met hun kindje en ik wist dat de juf hem geen speciale behandeling kon geven. Ik moest al mijn moed bij elkaar rapen. Maar ik dacht: zolang de mensen die daar verantwoordelijk zijn, niet zeggen dat ik niet welkom ben, blijf ik. Nu is hij een goede danser en vindt hij het leuk om op te treden. Hij kan het heel goed en kan de choreografie onthouden voor de shows.”* Terwijl tijdens een voorstelling bij de andere dansers de zenuwen door het lijf gieren om vooral geen fouten te maken, is Jonathan gewoon aan het genieten. Hij vindt het echt niet erg als er iets misgaat...

Ook theater is zijn lust en zijn leven. Jonathan schittert als een van de ‘sterren’ van Studio BLIK.

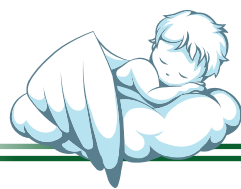
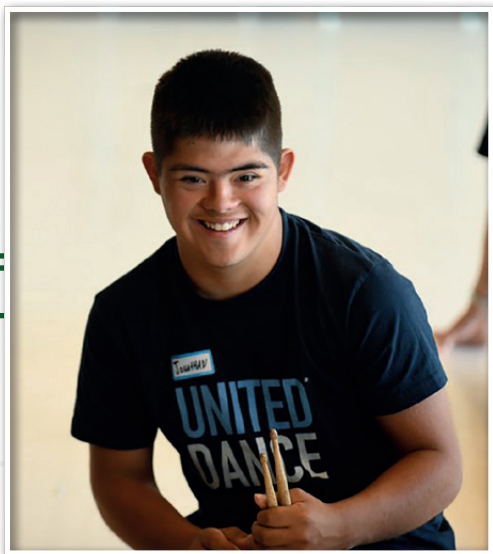
Dit is een inclusief theaterproject waar kinderen met en zonder beperking samen spelen. Een hoogtepunt in de ‘acteercarrière’ is zijn optreden in de bekroonde kortfilm ‘Downside Up’ van regisseur Peter Chesquière. Daarin spelen 120 spelers met het syndroom van Down mee.

Natuurlijk is inclusie niet altijd mogelijk en zijn er soms speciale projecten nodig. Voorbeeld daarvan is handbalclub Uilenspiegel in Wilrijk, die een speciale G-ploeg heeft. Jonathan scoort er vaak, ook al is dat per vergissing soms in eigen doel...

Geloof & hoop

Dankzij TV-programma’s als ‘Down The Road’ - een favoriet van het gezin De Witte - is het onderwerp van jongeren met Down veel bespreekbaarder geworden. Toch is er een groot verschil tussen het kijken naar een televisiereeks en zelf vader

of moeder zijn van een kind met ‘trisomie 21’. Je hebt daar een grote dosis doorzettingsvermogen voor nodig. Betzi vindt daarbij steun bij God. Haar geloof kreeg ze van thuis uit mee. Maar het begon voor haar concreet iets te betekenen toen ze op haar 15de naar een evangelische school ging. Ze ging er niet zozeer vanwege het geloofsaspect, maar vooral omdat het instituut goed bekend stond. Die motivatie veranderde echter: *“Voor mij werd duidelijk: dit is het leven. Ik zie geen ander leven dan met God te zijn. Dat is natuurlijk een leven met zijn ups en downs, maar ik zie geen ander leven.”* Dit geloof wil Betzi ook aan haar zoon doorgeven: *“Ik ben daarmee begonnen toen hij nog klein was. Ik vertelde hem de verhalen over Jezus en over hoe God de wereld gemaakt heeft. Het zijn vaak heel eenvoudige dingen: ik wil niet dat je liegt, want dat is niet goed omdat Jezus dat niet leuk vindt. We lezen samen in de Bijbel over hoe Jezus ons gered heeft en dat Hij voor ons zorgt. Ik denk dat de Heilige Geest hem laat begrijpen wat hij moet begrijpen”. Dat de boodschap overkomt, blijkt*

**“God heeft ervoor
gezorgd dat
Jonathan een
gelukkig kind is
geworden. Dus
waarom zou ik
twijfelen dat het
morgen anders
zou zijn.”**

uit het feit dat Jonathan iedere zondag mee naar de Kerk wil. En hij zijn moeder duidelijk maakte: *“Ikke doop, mama.”* De doopdienst in de kerk van Aarschot werd een feestelijk gebeuren.

Meestal gaan de dingen in Jonathans leven redelijk traag, maar met de puberteit was hij vroeg – nog maar net 11 jaar oud. Het betekende een hele verandering en op dit gebied is hij heel normaal. **Betzi:** *“Vroeger was hij echt een engeltje, en zei hij altijd ‘ja, mama’. Nu durft hij al eens te discussiëren en zeggen ‘weg, mama’. Maar zoals een andere moeder mij zei: ‘jij bent de baas en hij moet luisteren. Gelukkig is hij nooit lang boos’.”* Als echte puber heeft hij ook oog voor de meisjes. Voor altijd thuisblijven is niet zijn plan. Hij gaat trouwen met een prinses met lang haar... **Betzi:** *“Zoeken naar een prinses, dat zal het probleem zijn...”* Net zoals de toekomst wel meer moeilijkheden zal kennen - dat

weten zijn ouders ook wel. Hoewel ze niet bezorgd willen zijn, maken ze zich soms wel zorgen: *“Mensen vragen ons wel eens of we niet bang zijn. Uiteindelijk zijn we niet meer zo jong. Ik heb hoop, maar geen zekerheid over, bijvoorbeeld, waar hij gaat wonen. En wie er later voor hem zal zorgen. Toch zeg ik: God heeft ervoor gezorgd dat Jonathan een gelukkig kind is geworden. Dus waarom zou ik twijfelen en denken dat het morgen of overmorgen anders zou zijn. Ik wil dat geloven, want anders zien we alles donker in. Ik weet niet hoe, maar het zal goed met hem gaan. Er is altijd een engel bij ons.”*

De mooie momenten zijn er om te koesteren. Wanneer Jonathan ‘s morgens op weg naar school, in de auto, zijn ontbijt van muesli en yoghurt naar binnen werkt, zegt hij niet veel. Maar de geluiden die hij maakt, klinken in Betzi’s oren als een concert van geluk...

Nu Wouter en Betzi terugkijken op de afgelopen 16 jaar, is het beeld heel positief. Wouter is trots op zijn zoon en zou hem voor geen 100 andere, ‘normale’ kinderen willen ruilen. En Betzi is overtuigd: *“Jonathan heeft ons geleerd gelukkig te zijn. Hij kan zo blij zijn. En ik hoef maar naar hem te kijken om minder bezorgd of angstig te zijn. Hij is blij en heeft zijn eigen tempo. Iedere keer als hij iets nieuws heeft geleerd of iets onder de knie heeft wat hij daarvoor niet kon, dan weet ik: hij is een belofte van God voor mij en daarvan mag ik elke dag genieten.”*

Don Zeeman, Ann Van der Flaas